

(א) אֶחָדָם פִּינָח מִן־ (ב) [שם מ"ח:] א (צו) יְהוָה: לָהֶם: עַד־ מֵאָל: עוֹלָמְךָ: (ג) לֵי: לְהַלֵּל ד' עַד־ מֵאָל: (ד) נִדְּהָ טוֹב: (ה) וְעִירֻבֵּינִי לָבֶן: (ו) בִּרְכּוֹת לֹא־ מִנּוּחֹת מִבֶּן: (ז) נִדְּהָ טוֹב: (ח) שֶׁ עַד עַם מִבֶּן: (ט) תוֹסֵפֶת־אֶת־לִדְהֹתָם פִּינָח: (י) אֵינִי, (יא) (יב) וְיִרְאֵה רַשָּׁעִים, (יג) בִּרְכּוֹת (יד): לֵהֶם: (טו) פִּינָח לִדְהֹתָם (טז) הִי, (יז) וְעוֹשֵׂה תוֹסֵפֶת־לָקֶחַן מִדֵּי־הָרֶמֶת, (יח) וְעוֹשֵׂה תוֹסֵפֶת־בִּרְמֹת (יט) עַד: דִּ"ה וְשֹׁפֵחַ מִנִּין:

ויהא המדור צריך בדי
שאין לו אשה ^סידבול
יכולין להלך א' צ בדי
הא כבשר והא בלח
בלחם משיריא אמר
התם אימור הוה אימ
לומר הוה אימור אכ
דחוינא דשקל מי יי
וודאי ^ט ואין ספק מוציא
מוציא מיד ודאי וד
והניח מגורה מליא
וימן הרי הן בחזקת מ
טבילי הני פירי וספ
מעושרין וקאתי ספק
ודאי וודאי הוא דוד
חזוזה ^ס דא' ר חנינא
שאין מוציא מתחת
ואי בעית אימא ספ
מעיקר' אימור דלא מ
אושעיא ^ט מערים אדר
במוץ שלה כדי ש
ופטורה מן המעשר
ודאי והתניא אמר' ר י
של מציץ אחד ברימ

לדברין הן שהיום נתמרחו: והא הכא. דמיון דממורחין הן והרי הן צבית
דכל מגורה צבית היא: ודאי עציני. דהא נגמרה מלאכתן ורלו פני
הצית וחל שם טבל עליהן משעה שראה פני הצית ספק עישין חבר
זה ספק לא עישין ואחי ספק זה ומוציא פירות הללו מיד ודאי טבל
משום דרוב צבירים מעשרין על מיד קודם שיונים מתחת ידו: הסם
ודאי וודאי הוא. כי היכי דפשיטא לן לטבילי משיקרא הכי נמי
פשיטא לן דעשרניהו ואין נגמרו והילוך אחר הכיוב דבדא אלף חזקה
ודאי על כל החצברים: ואי צבית אימא ספק וספק הוא. כי היכי
דמספקא לן אי עשרניהו אי לא עשרניהו הכי נמי איכא לספוקי
אי חל עלייהו שם טבל מעולם אי לא ומשיקרא אימור לא טבל
ואע"פ שהן ממורחין ובתוך הצית אימור עבד להו כדרי אושעיא
שהכניסה לצית בזמן שלה ואחר כך דשט) וממרח ומחבת הטבל חלה
בראיית פני הצית צבצא מניעם השוכר (טז פה.) וזה בראיית פני
הצית לא נגמרה מלאכתן לחול עליו שם טבל וכשגמר מלאכתן כבר
בתוך הצית הוא ואין אלו פני הצית אלא וכשנכנס דרך פתחים
דבתניא) חסידים הראשונים היו מכניסים פירותיהן דרך טרקסמון
כדי לחייבן בתעשר עכשיו ממניסין דרך גגות דרך חצירות וקרפופות
לצית כדי לפטורין הלכך לא חייל עלייהו שם טבל ומותר טיורש
הזה לאכול אכילת קבע. ולא תימא נהי דלא חייל עלייהו טיורש
לאכילת עראי אכילת קבע מיהא ליתסור דהא דמיתסרא אכילת
קבע קודם קביעות גורן וגמר מלאכה מדברין הוא וצבי איסור
דבגנן סמינן אחזקה חבר שעישין: כדי שספא בהמסו אולת.
ואפילו קבע דכל זמן שאין שם גורנו של טבל עליו אינו אוסר
באכילת עראי וכל אכילת בהמה לא גורו עליה משום אכילת קבע
דמתן במסכת פאה (פ"א מ"ו) מאכיל לבהמה ולחיה ולעופות ופטור
מן המעשרות עדי שיומרה אכל מלאכל אדם נהי דלא טביל
מדאורייתא מיהו אפילו קודם מירוח אסרו לאכול קבע כבול

ספק
אמרינן בחזקת מתוקנין. ולא והתניא מעשה בשפחתו של מציק אחד ברמון, פירוש שם

הא דתני (דמאי פ"א מ"ג) הלוקח לזרע ולצמחה פטור, דמאי תניין לה (ע"ז שם).